

Quina nit la d'aquell dia

Manuel Gisbert Orozco

QUINA NIT LA D'AQUELL DIA

LEMA

“L'ENSAIO”

PERSONATGES

Pepe.-.....	Uns 45 anys
Ana.....	Uns 40 anys, dona de l'anterior
Pepito.....	Uns 18 anys, fills dels anteriors
Senyora Perfecta.....	Edat indefinida, mare d'Ana
Paquito.....	Uns 45 anys, amic de Pepe
Fe.....	Uns 30 anys.
Esperanza.....	Uns 29 anys, germana de l'anterior
Caridad.....	Uns 28 anys, germana de les anteriors
Melcior.....	Uns 35 anys
Gaspar.....	Uns 35 anys, amic de l'anterior
Baltasar.....	Uns 35 anys, amic dels anteriors
Policia 1º	
Policia 2º	
Angles i Gregori	
Anglesa i Marta	
Guia	

DECORAT

El decorat és únic per a tot el sàinet. Es centra en una sola habitació: la sala. Esta correspon a la d'una família de classe mitjana. Són essencials: un llit, situat, sempre mirant des de la perspectiva de l'espectador, a la part esquerra de l'escenari i amb el capçal en el fòrum, deuen els actors tindre accés al llit des d'ambdós costats. Sobre el capçal cal col·locar un trabuc dels usats en festes. En el cas que no fóra possible cal col·locar-ho en qualsevol altre lloc de l'habitació. A la dreta de l'escenari i en el fòrum estarà situada la porta que dóna accés a l'habitació, s'obri d'esquerra a dreta, en la seua part esquerra ha de tindre una clavilla per a encendre la llum de l'habitació o simular que es fa. La dita porta que romandrà oberta o tancada segons ho requerisca la representació, donarà accés, eixint a mà esquerra a la porta d'entrada de la casa i al costat dret a les restants dependències. En la part dreta de l'escenari estarà situat un armari que tindrà cabuda per a albergar quatre persones en el seu interior. La paret que dóna al costat dels espectadors serà diàfana perquè es puguen veure i sentir lo que ocorre en el seu interior. Davant de l'armari situarem un xicotet tendur amb un parell de cadires al seu voltant i un altre parell situat en distints llocs de l'habitació per a incorporar-les en cas necessari. També serà necessari un tocadiscos o un reproductor de CD i una finestra, situada en un dels laterals i que suposadament dona al carrer.

ACTE ÚNIC

Moment primer

(Quan s'alça el teló, l'escenari permanence completament a fosques. La llum d'una llanterna apareix per on se suposa està la porta d'accés a l'habitació que ha de grinyolar mentres s'escolta una maledicció inintel·ligible. La potència de la llum ha de ser mínima i només servix per a marcar la situació del nostre protagonista i evitar que pugua entropessar en algun dels pocs mobles que té l'escenari. Quan estiga situat aproximadament en el centre de l'escena, es deté, dirigix el focus cap als espectadors i realitza una sèrie de moviments que són els que faria la llanterna en mans del protagonista quan se suposa està descordant-se el cinturó i abaixant-se els pantalons, tot això amb extrema lentitud.)

VEU DE DONA.- Qui va per ací.)

VEU D'HOME.- Ahhhhhhhh ¡¡(Crit aterridor i d'autentic esglai).

(La llum de l'escenari s'encén en eixos moments i podem vore una dona, en camisa de dormir i mig incorporada en el llit i en el centre de l'escena un home amb els pantalons caiguts sobre els peus, la llanterna en una mà i les sabates en l'altra. Després d'uns instants de sorpresa, solta les sabates i la llanterna i es puja ràpidament els pantalons.)

ANA.- (Alçant-se del llit) Que fas ací plantat i amb eixa pinta?

PEPE.- Pos....resulta.....

ANA.- (Interrumpint-lo) No em digues que acabes d'alçar-te i estaves vestint-te, perquè fa un ratet t'he tirat mà i no estaves gitat.

PEPE.- (Amb cara de resignació) També és mala sort, per una volta que em tires ma quan estem gitats....no em trobes.

ANA.- (Passant del comentari) I a tot axò....Quina hora és?

PEPE.- No ha de ser molt tard....

(En eixos moments comencen a sonar els tocs de les hores en el rellotge del campanar. Sona fins en quatre ocasions i cada vegada que ho fa és com si Pepe rebera un maçada en el cap. A poc a poc va acatxant-se fins que queda completament encollit.)

ANA.- Les quatre. Han sonat les quatre. Són estes, hores d'arribar a casa?

PEPE.- No és per a tant.....(Busca desesperadament una excusa) En Canàries són només les tres.

ANA.- Això volguera jo, que em portares a Canàries. Amb lo prop que les tenim agafant un avió en Alacant i he de conformar-me veient-les en la tele.

PEPE.- No et preocupes que quan tinga uns dies de vacances.... i un "arreplegut" se'n anem cap enllà

ANA.- El “arrepleguet” ja el tens....en traure el montepio...

PEPE.- La festa és sagrada....això ja ho saps.

ANA.- (Tornant a atacar) Igual em dóna que siguen les tres que les quatre. Contínua sent molt tard.

PEPE.- T'in en compte que la setmana que ve canvien l'hora. Total, per lo que queda, la canviem ara i ja només són les dos.

ANA.- T'ú lo que vols es prendre'm el pèl... o que?. Perquè al pas que vas arribara un moment que encara no has eixit ni de casa.

PEPE.- (Sense aparentar haver sentit el comentari de la seua dona) Això sense tindre en compte l'horari solar, que és una hora menys a part de l'altra. (Acalorant-se) Ademes jo no tinc la culpa que els governs per estalviar-se energia vagen afegint hores, aixína com aixína.

ANA.- (Començant a cansar-se de les eixides del seu home). Vale... es l'una, les dotze o l'hora que t'ú vullgues. Supose que ja se t'han acabat les excuses?

PEPE.- No.

ANA.- Pos deixa-ho que no vull sentir un altra. Supose que no hauràs begut?

PEPE.- Un Plis Play i dos cervesetes.

ANA.- Abissinios no en hauràs menjat?. Ja saps que l'ou dur no et senta bé i per la nit m' am-pudegues l'habitació.

PEPE.- (Tranquil·litzant-la) Tranquil·la que esta tot controlat. T'assegure que esta nit no tindràs cap queixa de mi i dormiràs a partir d'ara com un pardalet en el seu niu.

ANA.- Esperem que siga aixína. Estic més cansada que una mula despres de tot un dia trillant el blat en una era. I damunt quan havia agafat la primera dormida, véns tu i em despertes.

PEPE.- (Mentres comença a despullar-se per a posar-se el pijama.) A que no saps a qui he vist en la Fila, esta nit, fent de “barber” en la taula d'escoti.

ANA.- (Sense molt d'interés). A qui?

PEPE.- Al teu cunyat Mauro.

ANA.- (Sorpresa) El home de la meua germana?

PEPE.- No tenim tants Mauros en la família per a no saber qui és.

ANA.- Lo que m'estranya és que ara exercisca de barber. Si fins la meua germana el té d'afaitar,

perquè quan ho fa ell es deixa la cara feta un “senllàs”. Suppose que tu no t’hauràs deixat arreglar per ell.

PEPE.- Jo d'on vaig a deixar-me arreglar....A més, D'on t'has tret tú que exercic de barber?.

ANA.- D'on ho he tret...? Per descomptat Pepe... aixína no anem. Quan tens ganes de discutir te les pintes a soles. Si acabes de dir-me tu que estava fent de barber.....

PEPE.- (Calmant-la) Però dona....fer de barber no és exercir de barber. A més nosaltres no anem a la filà a tallar-se el monyo o afaitar-se la barba, per a això ja estan les perruqueries. Ara no et dic d'eixa aigua no beuré, perquè desde que han entrat les dones en la fila, dins de poc tindrem fins a servici d'esteticien.

ANA.- Entonces explica't.

PEPE.- Fer de barber, en l'argot de les filaes, és anar de gorra o invitat en la taula d'escoti. En una paraula, menjar , beure i no pagar.

ANA.- Això és una ganga. I tú...perquè no t'apuntes?

PEPE.- No dona. Només entren els que la seua situació econòmica no els permet eixe desembossament i és admés per la resta de la taula. En definitiva és una forma de no discriminar a ningú.

ANA.- Pobre Marujin.... Tan malament ho estan passant?

PEPE.- Jo no diria tant. Fam el que es diu fam no estan passant i a Mauro treball no li falta. El que ocorrix es que és un “vivaes” i trau profit de tot lo que se li presenta, després amb lo que s'es-talvia, agafa a Marujin i se'n van a sopar al Lolo. Jo el conec com si l' haguera parit i no m'enganya, però als altres es estafa tot lo que pot.

ANA.- Parlaré amb la meua germana....

PEPE.- Jo no alçaria el poll fins a estar segura. Consola't saben que tens un marit que et vol molt i que esta disposat a fer per el seu carinyet lo que faça falta. Si ma mare, que en gloria estiga, visquera encara, diria que no t'ho mereixes.

ANA.- Jo no em queixe, però és que mai teniu prou. Un dia com hui, Dissabte Sant, tenint en compte que demà és la Gloria, munteu una festa...

PEPE.- Ensaio...es diu ensaio.

ANA.- Bé, un ensaio o lo que tú vullgues, però fins a les tantes de la matinada i demà tornem a començar.

PEPE.- (Badallan) No em recordes que demà...bueno hui, he de matinar, que encara m'entra mes son.

ANA.- (Sense fer-li cas i rememorant) Abans, tal dia com hui, ens arreglàvem amb les nostres

millors gales, mantellina espanyola inclosa, i ens anàvem a resar les estacions.....

PEPE.- (Com si ho recordara en eixos moments.) Xe ....si que era veritat això.

ANA.- (Tirant-li una mirada de no molt bons amics per la interrupció)...començàvem per l'Església de la Mare de Déu dels Desemparats, allí baix quasi en Alcassares, continuàvem per la de Sant Jordi, el Sant Sepulcre, Santa Maria... (cada església que anomena, ho fa cada vegada en un to mes solemne)...i fins les mes xicotetes de les capelles, com la de Sant Miquel, també les visitàvem.

PEPE.- Això també ho féiem nosaltres, em referisc a fer el recorregut. Començàvem pel Torrero, continuàvem pel bar Abad i no deixàvem cap bodega o "bochinche" de costat.

ANA.- (Enfadada) Que mala sombra tens!. Anem a gitar-nos que són ja quasi les cinc i segur que dins d'un ratet voldràs alçar-te per a anar a la Processó del Xiulitets.

PEPE.- Això ni pensar-ho. Ai mare!. Se m'ha tirat un doloret ací al costat. (Es porta la mà al costat) que no se si podré alçar-me.

(Es giten els dos en el llit i s'apaguen les llums)

PEPE.- Ana....Anita.... perdona que esta nit no faça les teues delícies complint amb el matrimoni.

ANA.- Que estàs de conya....?

PEPE.- No. Ni se m'ocorrix. T'assegure que jo si que vull, però estic convençut que el meu "pepito" no em respondrà.

ANA.- Lo que has de fer és apartar-te que no em deixes lloc. Ah!...i atenció amb els aires produïts per efectes del Plis Play, que al primer que note, et pegue un puntelló que t'envie davall del llit.

(Ronquits és lo que obté Ana com a única resposta)

(Després d'uns segons sonen tres timbrades quasi seguides.)

PEPE.- Ja és l'hora?. (Recriminant la seua dona) No se com se t'ocorrix posar el despertador tan pronte.

ANA.- Jo no he posat cap despertador....

(Sonen una altra vegada les tres timbrades. S'encenen les llums)

PEPE.- (Mig incorporat en el llit) És en el carrer. Criden a la porta de baix. Qui serà?

ANA.- (Encara gitada i d'esquenes a Pepe) La mare està dormint, el xiquet m'ha dit que esta nit no l'esperarem, que empalmaba la moguda, amb els xiulitets i la glòria.... i que fins a l'hora de menjar....res de res.

PEPE.- (Incorporant-se i quedant assentat a la vora del llit) A vore si és la policia....igual li

ha ocorregut alguna cosa al xiquet. (Tracta d'alçar-se, però es porta les mans al cap i cau una altra vegada assentat.) Ai mare;...que mal de cap tinc.

ANA.- (Alçant-se també, preocupada per lo que li ha dit el seu marit). Lo que mos faltava. Com si no haguérem tingut la nit prou mogudeta.... ara açò.

(Sonen una altra vegada els timbres de la porta i Ana s'afanya a obrir eixint de l'habitació. Mentres Pepe, mulla un drap amb aigua d'una botella que té sobre la tauleta de nit i se'l col·loca sobre el front, trau una pastilleta del caixó de la tauleta de nit i se la pren amb un got d'aigua, tot això donant temps perquè torne Ana, que ho fa acompanyat d'un home completament borratxo.)

ANA.- Mira a qui tens ací.... ni més ni menys que Paquito, el teu amic de l'ànima.

PACO.- Hola Pepe!. Salut i força en el canut... que és el lema de la nostra penya en la filà.

ANA.- Això seria fa vint any, quan la vau fundar. Perquè ara pegueu cada "gatillasso" que mos deixeu de pedra, per no dir una altra cosa...

PACO.- (Traient pit) Tú parla per Pepe si vols, que tots no som iguals...

PEPE.- (Que finalment pareix s'ha espavilat un poc) No comencem a traure els drapets bruts que si obric jo la boca no parem. Estem?. (Mira al' un i a l' altra)

ANA.- (Alçant ancles) Bó, vos deixeu amb les vostres coses, que jo me'n vaig a la cuina a prendre'm un café per a vore si m'espavila un poc. (Mentres ix de l'habitació) Mare meua santíssima. Jo crec que esta nit ha sigut pitjor que la que vaig pasar estant de part del meu Pepito....Que ja es dir.

PEPE.- (Cabrejat) Pots dir-me que t'ha passat per a presentar-te en ma casa, borratxo i a les cinc del matí.

PACO.- Alto, que jo borratxo noestic. (Trontollant-se) Un poquet begut no et dic que no. Però borratxo....

PEPE.- (Interrompint-lo) Adelanta que la nit és curta.

PACO.- Després de l'ensaió he anat a ma casa i la meua dona no ha volgut obrir-me la porta.

PEPE.- No tens claus?.

PACO.- Clar que si, però ella ha posat les seues en el panyo per dins i no deixa entrar les meues.

PEPE.- Quidra a un manyà, eixos que estan disponibles les vint-i-quatre hores del dia.... i tot solucionat.

PACO.- Ja ho he fet, però quan m'ha dit lo que em costaria la broma, ho he deixat. Estava entre eixir a festes enguany o obrir la porta.... He decidit que eixir a festes, al cap i a la fi demà se li passara l'empenyo a la meua dona i no farà falta tant d'estroPELLament.

PEPE.- I el teu orgull, on queda? Jo haguera acudit a la policia.

PACO.- Ja ho he fet, però m'han dit que sense una ordre del jutge no podien fer res i que si volia un consell. La merda quan menys la moguera millor.

PEPE.- Què vol dir això?

PACO.- Que si a les cinc del matí i borratxo molestàvem el jutge per una bobá com ésta lo mínim que podia passar-me és que decretara una ordre d'allunyament d'almenys un mes i esta nit la passara en "presó"

PEPE.- Això ultim t'haguera arreglat l'allotjament.

PACO.- Si, però està inclòs dins del lot i la primera part no em convenia. Què faria jo un mes sense la meua dona?

PEPE.- Redeu....el que s'ensenyà uno en una nit. No creia que la cosa estiguera tan fotuda.

PACO.- Ai Pepe, jo si que estic fotut. No tindràs una pastilleta o alguna cosa per a que se'm passe el mal de cap que tinc?

PEPE.- (Acostant-se a la tauleta i oferint-li una pastilleta i un got d'aigua.) Nyas, prent-te açò que t'aclariràs en un moment, jo acabe de prendre'm una i me n'ha anat de meravella. (Paco es pren la pastilla) I a tot açò, què vols?

PACO.- Que em deixes passar la nit en ta casa.

PEPE.- Tu vols que la meua dona em trenque la cara. Amb tants que som en la filà, precisament véns a despertar-me a mi.

PACO.- Tu eres el Primer Tró

PEPE.- En la filà seré el primer tró, però en ma casa sóc l'últim pet de l'orgue.

PACO.- També eres el meu millor amic.

PEPE.- Aixó si qu'es deberes. On vols que et fique?

PACO.- En qualsevol lloc m'apanye....(Mirant el llit) El teu llit está buid.... ja que vos heu alçat. Podria pegar una becaeta en ell....?

PEPE.- Si home, calentet i tot. Tú que t'has cregut que açò és un hotel? (Molt digne) El meu tàlamo conjugal no ho tatxa ningú. A banda que no és que m'haja alçat, és que encara no m'he gitat.

PACO.- Tampoc vull molestar. (Fa la intenció d'eixir de l'habitació, completament abatut) Si no pot ser, no pot ser.

PEPE.- (Detenint-ho) Espera.... (S'acosta a la porta per a comprovar si ve la seua dona, i li fa senyals al seu amic perquè s'acoste) Fica't en l'habitació que hi ha al fons a la dreta, que és la del meu fill i esta nit no ha de vindre a dormir a casa. Et gites i sobretot no faces molt de soroll, ja vorem com

ho arregle amb la meua dona. (Paco ix per la porta cap a la dreta amb pas trontollós, mentres Pepe es queda donant voltes a l'habitació, pensant que excusa li donarà a la seua dona.)

ANA.- (Entrant amb una safata que conté tres tacetes amb café.) I Paco....? ja se n'ha anat?.

PEPE.- Que va ....se m'ha desmaiada ací mateix i arrossegant-ho ho he portat fins a l'habitació del xiquet, on ho he gitat en el seu llit.

(Es posa a la defensiva esperant el reprotxe de la seua dona que no arriba)

ANA.-Has fet bé. L'he vist tan mala cara, que li he preparat una taceta de café i anava hi ha proposar-li que es gitara ací.

PEPE.- (Llançant un sospir d'alleugeriment.) És que tú i jo som com a carn i ungla, lo que tú penses ja ho he fet jo. (Pepe besa la seua dona i es dirigixen cap al tendur, assentant-se en les cadires per a prendre tranquil·lament el café.)

PEPE.- (Content.) Xe...., que bó està este café i com m'ha sentat de bé. (Llançant-li una mirada de picardia a la seua dona) Crec que "pepito" s'ha espavilat, igual abans, que no veia tres muntats en un burro, en compte d'una aspirina m'he pres la viagra. Què et pareix si avancem la glòria unes quantes hores?.

ANA.- (Melosa) Tu saps que a un dolç no li dic mai que no.

(Ambdós es giten i apaguen la llum)

(A l'instant s'encén novament la llum i apareix Donya Perfecta, la mare d'Ana, amb la mà encara sobre l'interruptor de la llum que hi ha al costat de la porta, en camisó i gorro de dormir, sorprenent a la parella en una situació compromesa: abraçada i besant-se.)

ANA.- (Separant-se ràpidament del seu marit).- Mare...no li he dit mil vegades que quan entre en la sala, estant nosaltres gitats, ha de cridar a la porta abans de fer-ho.

PEPE.- (Alçant-se del llit completament enfadat i dirigint-se al public) La primera vegada que ho aconsegueisc en sis mesos....i ara de l'esglai se m'ha quedat en res.

PERFECTA.- Perdoneu que vos haja despertat a hores tan intempestives, però porte un esglai de mort i el camisó no m'arriba al cos.

ANA.- Vinga mare...que li ha passat ara?

PERFECTA.- (Mirant abans de parlar a dreta i esquerra i amb veu baixa) Tenim un fantasma a casa.

PEPE.- (Amb gest de fastidi). Ací l'únic fantasma que tenim és vosté, que amb eixe camisa de dormir pareix el fantasma de l'òpera sense careta. No el fot.... ja estem una altra volta amb el fantasma.

PERFECTA.- Esta volta és veritat

ANA.- (Amb gest resignat) Vinga...tranquil·litze's. (L'agafa pels múscles) Compte'm mare.... compte'm.

PERFECTA.- (Se separa de la seua filla i acompanya amb gestos les seues paraules). Estava somiant amb un xoriço de Teruel.

PEPE.- Què tenen de particular els xoriços de Teruel?

PERFECTA.-....que les tres primeres rodanxes no tenen pell.

PEPE.- Ara si que m'ha fotut

ANA.- Mare...fantasies eròtiques...a la seua edat.

PERFECTA.- A una se li pot arrugar la pell; però tota la resta, inclòs el cap, ho tinc en el meu lloc com si tinguera vint anys.

PEPE.- (Amb somriure sarcàstic). Val....val....no mos compte la seua vida.

PERFECTA.- (Sense fer-los cas i en to misteriós) Però això no és tot. Mentres estava somiant en el xoriço....faig aixína....(fa un gest amb la mà cap arrere) i a que no sabeu que m'ha trobat?

ANA I PEPE.- (A l'uníson) Ni idea....

PERFECTA.-Una llonganiseteta de pasqua. I damunt acabaeta de fer. Vamos....no tènica cap consistència, estava tendra completament

(Ana i Pepe es miren demanant-se explicacions)

ANA.- (A Pepe). Em pots dir on has gitat al teu amic....?

PEPE.- (Incrèdul) Ja t'he dit que en el quarto del xiquet.

ANA.- (Dirigint-se a la seua mare) I vosté on s'ha gitat?.

PERFECTA.-. En el quarto del xiquet.

ANA.- (Enfadada). Es pot saber perquè. No té un quarto ...?

PEPE.- Molt bonico per cert....

ANA.- (Llançant una mirada al seu marit per interrompre-lo) ....per a vosté soles. Per què s'ha de gitar en el del xiquet?

PERFECTA.- Perquè ell té tele en la seua habitació i jo no...encara...M'ha dit, com el xiquet hui no ve a dormir, em gite allí i veig la pel·lícula sense que ningú em moleste. A les tres de la matinada va acabar.

PEPE.- Acaban a eixes hores i en setmana santa, només podia ser Ben Hur...

PERFECTA.- Exactament.- Com ho has endevinat.

PEPE.- (Tallant la conversació) Vale. Deixem les coses com estan i anem d'una punyetera volta a dormir, que entre pitos i flautes ací no hem apegat ull en tota la nit. Al cap i a la fi no ha passat res. (Mirant a la seua sogra i arrossegant les paraules) Perquè...no ha passat res...veritat?

PERFECTA.- (Imitant la seua veu) És que tènia que haver passat algo?

ANA.- (Conciliadora) Calma Pepe. No fotem la marrana, que et veig vindre.

PEPE.- (Com si no haguera trencat un plat en la seua vida). No passa res... però com eixa llonganiseteta de pasqua ha fet ja cinc xiquets i Paco és dels que no perden ocasió: "Aqui te pillo aqui te mato"....

ANA.- Pepe...Saps lo que estas dient?.....

PERFECTA.- No vos preocupeu que jo ja he tingut la "prepocausia " eixa, i no correc cap perill.

PEPE.- No, si el perill ho corria Paco....

ANA.- (Sense fer cas del seu marit i acompanyant a la seua mare fins a la porta) Vinga...vaja a gitar-se i descanse...vosté que pot.

PEPE.- (Anant cap a la porta quan la seua dona ha tornat) Fique's en el seu cuarto i no en el del xiquet....que estic vigilant-la. (Torna somrient) Anem xata a vore si encara podem fer algo.

(Van cap al llit i s'assenten en el mateix mentres es lleven les sabatilles)

PEPE.- El que no comprenc és com Paco tenia una llonganiseteta de pasqua en compte del xoriço de Teruel, prenent-se com supose la mateixa pastilleta que jo...

ANA.- (Rient-se) Jo crec que ni amb la "viagra" funcioneu ja.

PEPE.- (Amenaçador) Ara voras....

(Ambdós es giten i apaguen la llum)

ANA.- Estas gelat

PEPE.- Mare de Déu. Crec que tenies raó, l'efecte de la viagra s'ha evaporat... i mai millor dit. Bona nit... carinyo. Un altra volta será

ANA.- (Resignada) Bona nit...valent.

Contínua el fosc

Moment segon

(L'escenari continua completament fosc i únicament s'escolta el so acompanyat de la respiració de Pepe i Ana i algun ronquid. No ha passat ni tan sols quinze minuts des que es van gitar quan comença a sonar, a tota paleta, el pasdoble "Paquito el xocolatero". Dos o tres segons mes tard les llums s'encenen i Ana i Pepe es troben semiincorporats en el llit i amb uns ulls com a plats. Quan comencen a parlar els nostres protagonistes el so de la música baixa de to o s'apaga).

PEPE.- Què és això?

ANA.- El pasdoble "Paquito el Xocolatero". Què no ho reconeixes?

PEPE.- (Enfadat) Clar que ho reconec. Lo que em pregunte és quin dimoni ha posat el tocadiscos a estes hores i a tota paleta.

ANA.- El teu fill, segur.

PEPE.- El nostre fill no està a casa.

ANA.- Pot haver tornat.

PEPE.- Cert. Però si fóra ell estaria sonant encara a tota paleta. El simple fet que ara no sone certifica que no és ell.

ANA.- Tens raó...però qui pot ser?

PEPE.- (Sentint que un eriçó li recorre l'espinada). Molt em tem que es tracta de "Murcisielagos". (S'alça ràpidament del llit)

ANA.- (Fent un altre tant) Mursi...que?

PEPE.- (En to mes baix i misteriós) "Mursielagos" són eixos lladres que entren per la nit en les cases i tiren una espècie de "Flit" per a adormir el personal i deixar-los en pilotes.

ANA.- (Creuant els braços per davant del seu cos com si estiguera nua i amagant-se darrere del seu marit) Ai Maria Puríssima. Que vergonya;

PEPE.- Tranquil·la. T'ho prens tot literalment i jo t'ho he dit en sentit figurat.

ANA.- Què vols dir...?

PEPE.- Que deixar-nos en pilotes, també significa llevar-nos els diners, les joies...

ANA.- La VISA també?

PEPE.- També.....

ANA.- Pos no se que és pitjor.

PEPE.- No digues bobaaes. Ací de lo que es tracta és que no mos facen ni una cosa ni l'altra. És essencial plantejar-se una pregunta.

ANA.- Quina?

PEPE.- Fem por o fugim?

ANA.- Fugim.

PEPE.- (Ambdós fan intenció de dirigir-se cap a la porta d'eixida. De sobte Pepe es para i deté Ana) Per on?. Ens tanquen l'eixida.

ANA.- Entonces fem por.

PEPE.- (Animant a la seua dona) Ben discorregut. (S'acosta al llit i agafa el trabuc del capçal)

ANA.- (Espantada) Pepe, no et pergues. Si et veuen armat són capaços de matar-te.

PEPE.- (Comprovant l'arma) O d'espantar-se.

ANA.- Però si ni tan sols està carregat.

PEPE.- No cal. Si han estat en la Bandeja el dia de l'Alardo, només de vore-ho es caguen damunt.

ANA.- (Dubtant però ja mig convençuda) Això és cert...

(De sobte la porta comença a obrir-se a poc a poc, Ana i Pepe, per a no vore's sorpresos s'amaguen darrere de la mateixa. La que entra sigil·losament es la Senyora Perfecta que es deté al comprovar que els seus fills no estan gitats. No sospita que puguen estar amagats darrere de la porta i quan dóna un parell de pas per a inspeccionar la resta de l'habitació....)

PEPE.- (Que ha cedit prèviament el trabuc a la seua dona, es llança sobre el intrus creient que és l'assaltant, i agafant-la pels muscles l'espenta cap al llit caient ambdós damunt d'ell e iniciant un forcejament). Ja ho tinc...!Ja ho tinc...

PERFECTA.- Socorro....!Socorro....que em violen.

ANA.- (Eixint de darrere la porta) Mare....és vosté?

PEPE.- (Soltant-la , alçant-se del llit i ajudant a Donya Perfecta a fer lo propi.) (Imitant la veu de la dona) Que em violen....!Que em violen... Que mes volguera veste, que la violaren a estes altures i un xic tan guapo com jo.

ANA.- Pepe....un poquet de trellat.

PERFECTA.- Escolta. Mes d'un jubilat m'espera tots els matins quan isc a comprar i no sols per a tirar-me quatre floretes.

PEPE.- Pos no se que espera per a pegar a fugir amb un d'ells

PERFECTA.- Desgrasiat...que faries tu sense la meua pensió?

ANA.- (Posant pau) Tingau trellat, que estem en una situació molt delicada i vosaltres discutint com si foreu xiquets.

PEPE.- (Alleujat pel capot que li ha tirat la seua dona) Tens raó, amb el soroll que hem armat poden aparèixer el lladres per ací en qualsevol moment. Lo millor és que s'amaguem en l'armari i cridem la policia.

(Pepe va a la tauleta de nit per a arrebregar el mòbil. Quan torna agafa a Donya Perfecta pel braç per a acompanyar-la a l'armari)

PEPE.- Atenció mare no entropesse amb l'escaló.

PERFECTA.- A este li anomenes la pensió i canvia....

ANA.- Mare...no comencem.

(Tots es fiquen en l'armari, l'interior del qual és visible per al public.)

PERFECTA.- (Mentres tracten d'acomodar-se els tres en l'estret armari). Sense tirar mà. Eh? Que a fosques tots els gats són terrosos.

ANA.-Mare...vol tindre un poquet de trellat?.

PEPE.- Mare, vol fer el favor d'apartar un poquet el culet a vore si puc alçar la ma i buscar el numero de la policia.

PERFECTA.- Que fi estas fen-te últimament

PEPE.-Redeu.... que no encerte amb el numero.

PERFECTA.- Ni en el numero ni en una altra cosa.

PEPE.- (Manipulant el mòbil) Jà està...

PERFECTA.- Això va dir la muda.

ANA.- Mare ja està bé... Que no esta el forn per a bollos

PEPE.- Escolte;...(A Ana) Redeu que mal se sent ací dins.... gira't un poc i posa't de cara a mi.

PERFECTA. (Apartant-se el que pot de la parella).A vore si el xiquet que no heu pogut fer esta nit en el llit l'acerteu ara dins de l'armari.

ANA.- (A sa mare) Després, quan pogam parlar-vosté i jo, i no m'amenace amb la pensió que la pròxima que cobre se l'engull davant de mi.

PEPE.- (Cridant) M'escolta...Ara si...encara sort. Què on és l'incendi?...Ací no hi ha cap incendi... (Rient) Bueno esta nit hem estat a punt d'iniciar un la meua dona i jo, ja sap després d'un ensaio pot passar de tot, però la cosa s'ha torçut....

ANA.- Pepe...que fas?

PEPE.- No li estic comptant la meua vida, és vosté el que ha començat amb això de l'incendi... (Pausa) Ah què ací és els bombers?, perdone jo volia cridar a la policia....que és el 091?...això ja ho sé. Què he cridat al 081? Ho sent m'he equivocat però tinga en compte que estic ficat dins d'un armari, a fosques, amb la meua dona i la meua sogra....(Pausa) El degenerat serà vosté

PERFECTA.- Ja voras com demà eixim en el periòdic i tot.

ANA.- Pepe... vols dir-me d'una punyetera volta que passa?

PEPE.- Que he cridat els bombers en compte de la policia. Obriu la porta un poquet per a vore si entra un raïet de llum i puc marcar el número correcte. (Pausa) Vale... Podeu tancar, ja està.

PERFECTA.- Això va dir la....Ai !. Anita vols fer el favor de no xafar-me el peu?

PEPE.- És la policia?...Segur?... Li ho dic perquè abans m'he equivocat i he cridat els bombers. Per cert que el que estava en la centraleta telefònica és un maleducat. (Pausa) Ja se que eixe no és el telèfon de l'esperança i que he de ser breu....però.....que vaja al gra?...D'acord. És que han entrat uns "murcisielagos" en ma casa i.....Que m'enviara a Alvar Segui.....I per a què vull jo a Alvar Segui en ma casa? ....No m'ha entés bé, no senyor, no són rates penades el que han entrat en ma casa, són lladres d'eixos que entren a la nit i et tiren "Flit" per a adormir-te....(Pausa) Pos no ho se, ara vaig a preguntar-li-ho....(A Ana) Deixa'm eixir un moment.

ANA.- A on vas tú ara?

PEPE.- És que m'ha preguntat si són ciutadans de l'est, i com no ho se, vaig a preguntar-li-ho.

ANA.- Com? Preguntar-li-ho a ells?. No sigues idiota. Igual dóna que siguen de l'est que de l'oest, lo que han de fer és vindre immediatament.

PEPE.- (A la policia) A sentit a la meua dona? (Pausa) No estem tancats en cap "Habitació del pànic", entre altres coses perquè prou fem d'arribar a fi de mes i no estem per a eixos gastos. Ens hem hagut de conformar en tancar-nos en un armari.(Pausa) Prenga nota, estem en El Carrer Sota de Bastos ,24. El numero és fàcil de recordar perquè és factorial, ja sap: u per dos, per tres i per quatre..... (A Ana) M'ha penjat.....

ANA.-Clar No van a estar aguantant les teues bobaes. Lo que han de fer és vindre ràpid.

PERFECTA.- Això, perquè jo pànic lo que es diu pànic...no tinc. Però estic cagaeta de por.

PEPE.- No ho jure que l'olor fa temps que la delata.

ANA.- Pepe...un poc de consideració

PEPE.- Jo tindrè tota la consideració que tu vullgues, però fes el favor d'obrir un poc la porta que açò és insuportable.

(Obrin un poc la porta per a vore que la de l'habitació s'esta obrint també. Tanquen la de l'armari immediatament.)

(Per la porta de la sala s'aguaita sigil·losament un jove, té aspecte deixat i tota la pinta d'un delinqüent. Inspecciona tota l'habitació inclòs davall del llit com si estiguera buscant algo, fins que li crida l'atenció un xicotet soroll que ix de dins de l'armari, s'acosta a poc a poc i quan ho obri.....)

PERFECTA, PEPE I ANA.- !!Aaaaaahhhhhhhhh

PEPITO.- (Al vore aguaitar el trabuc per la porta) !!Aaaaaahhhhhhhhh.

PERFECTA, PEPE I ANA.- (A l'uníson) Pepito?

PEPITO.- Iaia. Papa. Mama. Què esteu fent ací dins?

PEPE.- (Eixint de l'armari i tapant-li la boca al seu fill). Silenci. Hi han lladres en la casa.

PEPITO.- (Assentint) És veritat He sentit un soroll per ací dins. (Assenyala les altres habitacions) Però he preferit passar abans per la vostra per a avisar-vos.

ANA.- Has fet molt bé, no podies enfrontar-te tú soles amb ells.

PERFECTA.- Si açò ix bé, li he de resar una novena a Santa Rita.

PEPE.- Fiquem-nos tots de nou en l'armari, fins que arribe la policia, no se li ocorreixca als lladres presentar-se ací.

(Es fiquen tots de nou en l'armari, on a penes caben i els costa inclús tancar la porta, amb la que han de forcejar un ratet.)

ANA.- Acopleu-se bé que a penes cabem.

PEPE.- Com vaig a acoplar-me si no em puc moure?.

PEPITO.- Açò és pitjor que el Camarote de los Hermanos Marx..

PEPE.- Quan li ho compte a Castelló, no va a creure-s'ho.

PERFECTA.- Sobretot que ningú es tire una ventositat, que un excés de gas pot fer explotar açò.

ANA.- Pepito, fill meu, a vore si et llaves de tant en tant que apestes a " O de sobac."

PEPE.- Lo que ens fa falta és un poquet d'eixe perfum que diu es nota en les distàncies curtes. Crec que no tindrem una ocasió millor per a comprovar-ho.

(Mentres transcorre part de la conversació anterior, un policia armat amb una pistola, ha entrat en l'habitació i atret per les veus que ixen de l'interior de l'armari, s'acosta i a l'obrir la porta d'este, els seus ocupants ixen de desbandada derrocant-ho i caient tots al sòl.)

(Pepe, que és el primer a alçar-se, ajuda a incorporar-se al policia que en la caiguda ha perdut la gorra i la pistola i es troba algo marejat.)

PEPE.- La policia; Meyns mal que han arribat.

POLICIA 1.- I la meua arma?. On esta la meua arma?

PEPE.- Tinga. (Li dóna el trabuc que és la primera cosa que troba pel sòl)

POLICIA 1r.- (Amb gest d'estupor) Açò que és?

PEPE.- Un trabuc. No volia una arma?

POLICIA 1.- Si, però vull la meua pistola, la meua arma reglamentària. Amb la mala llet que té el sergent, només falta que la perga.

(Tots, que ja s'han alçat, es disposen a buscar-la.)

PEPITO.- (Arreplegant-la). Ací esta. (Se l'entrega al policia)

(Des de dins de la casa, on estan les altres habitacions, s'escolten veus i crits de dolor.)

POLICIA 2.- (Veu en off i en castellà) Ya lo tengo....No te resistas malandrín....de esta vas a pasar una buena temporada en la cárcel.

POLICIA 1.-Ja ha agafat el meu company al lladre.

POLICIA 2.- (Entra en escena subjectant a Paco amb una mà pel bescoll i brandant una porra en l'altra) Estaba durmiendo la mona en una cama, seguramente se ha bebido el contenido del mueble bar. Al principio se ha resistido un poco, pero despues de una buena pasada de vara, ya lo tengo como un corderito.

ANA.- Però si és Paco

POLICIA 2.- ¿Lo conoce?

PEPE.- Clar que el coneixem. És un amic de la casa que ha vingut a passar la nit amb nosaltres.

(El policia solta a Paco i éste al perdre l'únic suport que ho mantenia en peu, cau desplomat en el sòl)

PERFECTA.- (Corrent cap a Paco) Pobret..... Si l´han “desllomat”

(Mentres entre tots arrepleguen a Paco del sòl i el depositen en el llit, el Policia 2 tracta de justificar-se)

POLICIA 2.- Como era el único ladrón que había en la casa....

POLICIA 1.- Presumpte.....es diu presumpte lladre.

ANA.- Que lladre ni que xiquet mort. Este ni és presumpte i molt menys lladre.

PEPE.- (En plà conciliador) Ja esta bé. Paco esta aixína més per efectes del pet que porta que pel que li ha pogut fer el senyor policia. (Dirigint-se als policies i acompanyant-los fins a la porta). Els agraiïsc el servici que ens han prestat , però pareix que tot ha sigut una falsa alarma.

POLICIA 2.- Si quiere le pego otro vistazo a la casa, por si hay alguno emboscado y asi nos quedamos mas tranquilos.

PEPE.- Millor ho deixa, no siga que estiga el meu fill dormint en qualsevol racó i encara la caguem mes.

PEPITO.-Pare.... que estic ací.

PEPE.- Veu senyor policia, estic tan marejat per tot el que ha ocorregut que ja no se on tinc la família.

POLICIA. 1.- Ens quedarem baix un ratet per si les mosques.

PEPE.- Vale....moltes gràcies.....(Ix de la sala junt amb els policies per a tornar quasi immediatament) A este (assenyalant Paco) ho tenim que portar al seu cuarto, que jo encara vull gitar-me un ratet mes.

PEPITO.- Voldràs dir al meu.

PEPE.- Bueno...al teu.

(L´incorporen entre Pepe i Pepito i agafant-ho cada u per un braç l´arrosseguen fora de l´habitació. Donya Perfecta i Ana els segueixen espentant per darrere.)

PACO.- (Cantant). Costas las de levante....Marina donde estás. (Canviant de veu i imitant una dona) Estic en la cuina rostin un bacallar. (Una altra vegada amb veu d´home) Marina, Marina... donde estas?

PERFECTA.- Ho veig molt preocupat per eixa Marina. Què és....la querida?.

ANA.- És una opera.

PERFECTA.- Pos com s´assabente la seua dona el deixa com un capó. (Fa una pausa i al vore que

ningú li contesta contínua) L'amant..., la Marina eixa, és cuinera?

PEPE.- Si.....Donya Perfecta.....si.....

Fi del moment

Moment tercer

(Mateix escenari que en els moments anteriors, en realitat a penes ha transcorregut un minut des que ens van deixar. Pepe i Ana entren en l'habitació)

PEPE.- Crec que ja ho tenim tot solucionat. La iaia dorm com un xiquet; Paco, després de l'èxtasi operístic, esta en el quint cel i el xiquet a agafat les dos ultimes botelles que em quedaven de café i s'ha anat a buscar els seus amics. Crec que ara si ens podem anar a dormir tranquil·lament.

ANA.- La culpa que no estiguem dormint des de les deu de la nit d'ahir és teua.

PEPE.- Meua?

ANA.- Clarj. No se a qui se li ocorre organitzar un ensaio la vespra del dia de la Gloria.

PEPE.- (Molt digne) Has de saber que els ensaios no els organitze jo, sinó la junta directiva de la filà. I per a mi anar a un ensaio és més una obligació que una devoció.

ANA.- Pobret.

PEPE.- (Fent cas omís del comentari de la seua dona.) Jo, com Primer Tró electe de la filà, no vaig a divertir-me, sinó a posar ordre i vigilar que la vetlada transcórrega sense incidents; en definitiva evitar que la gent s'emborratxe o escaroten.

ANA.- Dones incloses....no?

PEPE.- Les xiques?. Eixes són les que menys problemes donen, per no dir cap. Es posen totes juntes en un racó, brodant-se el trage i parlant de les seues coses.

ANA.- No em digues que van a la filà a brodar....

PEPE.- No poden perdre passada. Els hem dissenyat un trage plé de brodats, amb l'exigència que han de brodar-ho a mà, res de màquina. Hem calculat que tardaran uns deu anys cada una a acabar-ho, així tenim un marge de tranquil·litat.

ANA.- I d'ací a deu anys?.....

PEPE.- Ja inventarem una altra cosa. De totes formes ham dissenyat un traje tan infame que quan l'acaven crec que no tindran cara de eixir aixina al carrer. Vinga, deixem-se de xarreta que el cos esta a punt de dir prou.

(Pepe i Ana s'acosten al llit i quan estan disposats a gitar-se sona de nou el timbre de la porta.)

ANA.- Déu meu!. No se quin pecat hem pogut cometre hui, però puc donar fe que ho estem porgant amb creixens.

PEPE.- Mira xata, jo me'n vaig a dormir, tu si vols obrir, obris; i si vols dormir, et gites. Fes el que et done la gana, però jo, siga qui siga, no vull saber res.

(Ana ix per a obrir la porta, mentres Pepe es gita i es col·loca en posició fetal, donant l'esquena a la porta. Comença immediatament a roncar.)

Ana.-(Entrant en l'habitació acompanyada de tres jóvens dones). Perdoneu que no vos ensenye la casa com seria el meu desig, però el piset llúix més de dia, sobretot quan li pega el sol, (Mira el rellotge de polsera) i no ara que són les sis del matí. Vos ho podria ensenyar tot, perquè sempre ho tinc de fil de a vint, però hui la cuina deu d'estar feta una merda perquè ma mare es va quedar anit veien "Ben-Hur" en la tele i no li va donar temps a "ascurar", el saló ha sigut invadit pel meu fill, no se si soles o amb els seus amics, per a fer una requisita de beguda, i ho han deixat pitjor que si haguera passat Àtila i el seu cavall.

FE.- Si nosaltres no volem molestar....

ANA.- (Sense reparar en el comentari) Les habitacions de dins estan ocupades per ma mare i pel Secretari de la filà que encara estan dormint....el que no sabia dir-vos és si estan gitats junts o separats. (Cara de sorpresa entre les xiques). Aixína que soles em queda per ensenyar-vos la meua sala en el tàlem conjugal en la qual es troba descansant el meu marit, que com podreu comprovar esta ací, dormit com un vendito i no amagat com vosaltres suposàveu

ESPERANZA.- (Olent l'ambient). Açò ol a tigre.

ANA.-(Mantenint la calma) Clar que ol a tigre. És que el meu marit és un tigre. Si ho veguereu quan fa el "salto"....des de damunt de l'armari

CARIDAD.- (Calculant la distància i sorpresa) I arriba?

ESPERANZA.- Clar que arriba. Imagina't l'òstia que's pegaria si es quedara a la mitat del camí. No vull ni pensar-ho.

FE.-Mire, senyora Ana, nosaltres no volíem molestar-los, sobretot a estes hores, però com el tema és molt important, els he dit a les xiques, anem a vore a Pepechu.....dic al primer Tró....

ANA.-(Interrompent-la) Millor que li digues Pepechu, perquè això de Primer Tró no m'agrada. El primer, no ha sigut mai en res, en quant a Tró, no ho va pegar ni quan vaem fer al nostre fill. Si de cas ha pegat una "piuleta" de tant en tant, però sense cap importància.

(Les tres xiques es queden mirant-se sense saber que dir.)

ANA.- (Fent intenció d'anar-se) Ara me'n vaig perquè el piso necessita un repàs i dins d'un ratet ja estarà apretant-me per a què l'acompanye a vore la Gloria. Encarregueu-se vosaltres de despertar-ho, jo me'n vaig tranquil·la perquè té la pistola descarregada i cap bala en la recamara. (Fa mutis)

FE.- Què ha volgut dir?

ESPERANZA.- Que anem en cuidado que té una pistola.

CARIDAD.- Però que no hem de preocupar-nos perquè la té descarregada.

FE.- (Dirigint-se a Esperanza). Desperta'1 tú.

ESPERANZA.-Jo?. Amb la mala llet que té?. Ni de conya.

CARIDAD.- Ací hem vingut per a parlar amb ell, si hem aconseguit lo més difícil que és que la seua dona mos deixi entrar, no anem ara a badar-nos. (S'acosten les tres al llit rodejant-ho)

FE.- Pepucho....Pepuchín...som nosaltres....desperta't.... (Li toca el muscle)

(Pepe es desperta sobresaltat i al mateix temps sorprés al trobar-se rodejat de les tres dones.)

PEPE.- Què feu vosaltres ací?. (Mira per a vore si esta també Ana) Sap la meua dona que esteu ací dins?

FE.- Clar que si. Ella és la que mos ha ficat en esta habitació.

ESPERANZA.- Sobretot no s'enfade i no mos traga la pistola.

PEPE.- Quina pistola?. Jo no tinc cap pistola, soles tinc el trabuc.

CARIDAD.- Encara pitjor.

PEPE.- Vejam. Se que sou de la fila perquè vos he vist alguna volta per allí. Però, qui sou exactament?

FE.- Som les filles de Virtudes....Virtudes Teologales. La coneix?.

PEPE.- (Pensant) No tinc l'honor....

FE.- El meu nom és Fe.

ESPERANZA.- El meu Esperanza.

CARIDAD.- I jo em cride Caridad.

PEPE.- (Rascant-se el cap). Que panoli sóc, devia haver-ho supòsat.

FE.- Encara que el nostre pare no mos quidra així. A mi em diu Amor.

ESPERANZA.- A mi.Odi.

CARIDAD.- I a mi Engany.

PEPE.- Quin tipo mes raro. Qui és el vostre pare?

FE.- El Dimoni,

PEPE.- Redeu.... quina familieta.

ESPERANZA.- En realitat s'anomena Gustavo Cantó, però tots el coneixen pel mal nom de : El Dimoni.

CARIDAD.- Vol saber perquè mos quidra aixína?.

PEPE.- Mireu xiquetes, això són coses de família que a mi no m'importa i ha de quedar-se dins d'ella.

FE.- No es preocupe que ho sap tot el món i de fet nosaltres ens hem assabentat en el carrer.

PEPE.- Puix jo dec ser com el cabró que és l'últim que s'assabenta. Però deixem-nos de bovaeas i anem al gra, que tinc mes son que Morfeo i no se m'aguanten els parpalls ni apuntalats amb furdadents, perquè no he pogut dormir ni deu minuts seguits esta nit. Així que ja podeu dir-me que dimonis, i açò no va pel vostre pare, esteu fent en ma casa, a estes hores de la matinada, en compte d'estar en la "Bandeja", "arreglant els xiulitets, per a córrer darrere de la Mare de Déu carrer Sant Nicolau per a munt i després menjar-se uns xurrets en la plaça de dins per a recuperar-se de la carrera.

FE.- (Sense immutar-se). Venim a dir-li que hem fitxat esta nit en la moguda a dos nous membres femenins per a la fila.

PEPE.-I?.....

ESPERANZA.- Que ja som onze.

PEPE.-I?.....

CARIDAD.- (Triomfant) Que ja podem formar una esquadra

PEPE.- I?....

FE.- (Un poc cortada) Que enguany podem eixir a festes.

PEPE.- Vale...ja vos arreglare un raconet darrere de la musica de l'esquadra...

ESPERANZA.- Alto parao... Que nosaltres també volem sentir els tabals pegats als renyons.

PEPE.- Què vol dir això?.

FE.- Que com l'any passat van eixir els hòmens, enguany li toca a les dones.

PEPE.- (Al sentir-se en una posició de dominat. S'alça del llit i es dirigix al centre de l'habitació seguit per les tres dones. De repent es gira i amb la mà enlaire,) Pareu el carro. Què vol dir que enguany eixiu vosaltres?

ESPERANZA.- Està clar. Si no podem formar junt amb els hòmens, perquè les esquadres mixtes no estan permeses, ni la fila nostra admet la doble esquadra, està clar que l'any que ixen les dones no poden eixir els hòmens.

PEPE.- (Intentant pensar i un poc atorollat) Perdoneu-me perquè he passat una mala nit i estic un poquet marejat. Vol dir això que vosaltres pretendeu tindre una esquadra cada dos anys perquè només sou onze i els restant dos-cents "tios" de la filà, que ara tenim esquadra cada catorze anys, passarem a tindre-la cada vint-i-huit?.

FE.- Si vosté ho diu veritat serà.

ESPERANZA.- (Dirigint-se a les altres) Amb lo marejat que està, i mira com ha calculat els números....de memòria!.

CARIDAD.- Dona....per algo és el Primer Tró de la filà.

FE.- (Puntualitzant) A més perquè després no troben embolics, que quede clar des d'un principi que els anys pars li toca a les dones i els impar als hòmens.

PEPE.- I perquè no al revés?

ESPERANZA.- Per les costelles....

PEPE.- Ara si que m'has fotut, que anem a organitzar una rostideta ...o qué?

ESPERANZA.- És perquè les dones tenim les costelles pars i els hòmens impars.

PEPE.- (Tocant-se les costelles) Ara és perquè estic un poc grosset, però quan vaig fer la mili, que estava mes finet, mai he notat que em faltara alguna.

FE.- Estem parlant en sentit metafòric.

ESPERANZA.- No has llegit la Bíblia?

CARIDAD.- Déu d'una costella de l'home va crear a la dona.

PEPE.- Ja esta bé. Voleu prendre'm el pèl?. Fa una any ja em vau embolicar com ara perquè vos admetera en la fila. Ara estic preparat i no permetré que feu el mateix.

FE.- Si nosaltres no volem embolicar-te.

ESPERANZA.- Volem exposar la nostra posició.

CARIDAD.- En definitiva , arribar a un acord.

PEPE.- L'acord és amb el Plé de la Filà, no amb mí. A més encara vos falta una mes.

FE.- Quina.?

PEPE.-La del cavall.

ESPERANZA.- Quin cavall?

PEPE.- Quan la filà té un càrrec: Alferes, Capità o l'esquadra del mig., sempre trau un cap batedor.

CARIDAD.- (Demarcant-se) Per a pujar a cavall no compteu amb mí. Només em faltava això.: Pegar bots damunt d'un cavall.

ESPERANZA.- Amb mí tampoc. Una vegada vaig tindre un al meu costat i em mirà amb uns ulls, que no em vaen agradar res.

PEPE.- Ho veieu.... (Espentant-les cap a la porta d'eixida)....així és que estoveu l'ala i quan trobeu una que vullga muntar a cavall....ja parlarem.

FE.- (Orgullosa del seu atreviment i disposada per a sacrificar-se) Si fa falta....jo munte a cavall.

ESPERANZA.- Tú?. Qué atrevida eres¡.

CARIDAD.- T'ho has pensat bé?

FE.- Per a eixir en una esquadra. Jo faig el que siga.

PEPE.- (Disfrutant) Vos quedeu igual...continua faltant-vos una.

ESPERANZA.- Té raó

FE.- (Que vol deixar l'assumpte conclòs). I la seua dona...No voldria apuntar-se a la filà?

CARIDAD.- Bona idea...Amb lo simpàtica que es..

PEPE.-. (Alarmat) Pareu el carro. Ella no pot apuntar-se a la filá.

FE.- Perquè?

PEPE.- Perquè si em veig negre per a pagar la meu fulla, no sé que hauria de fer per a pagar dos.

ESPERANZA.- Agarrat¡

PEPE.- A més....Qui em planxara el trage el dia de l'entrà?

CARIDAD.- Masclista¡

PEPE.- Digau lo que vos done la gana, però a la meua dona no me la toqueu. Així és que aneu plegant veles i escampan el poll. Si voleu fer proselitisme aneu-se'n a un altre lloc. (Apareix en eixos moments Donya Perfecta, encara amb el camisó i el gorret de dormir sobre el seu cap). Mira...la que faltava per al duro.

PERFECTA.- Mira qué xiques tan boniques tenim hui per ací. Qui són?

PEPE.- (Amb cara de pocs amics) Fe, Esperanza i Caridad.

PERFECTA.- Dec conèixer-vos, perquè eixos noms em sonen. El que no em recorde és de qué.

FE, ESPERANZA i CARIDAD.- (A l'uníson) Som les filles de Virtudes Teologales.

PERFECTA.- Ja sé de que em sonen....Del catecisme que donava quan era xicoteta.

PEPE.- I d'això ja ha plogut prou, lo que m'estranya és que encara se'n recorde. Jo em vaig a fer les meues necessitats matinals. (Dirigint-se a Donya Perfecta) Vigile'm a estes i lligue-les curtes que no són de fiar. (Fa mutis).

PERFECTA.- (Sense fer-li cas al seu gendre) Què féieu discutint tan amigablement amb el meu gendre?

FE.- Estava dient-nos que faltava un element per a formar l'esquadra i estàvem buscant la dona que ens falta.

PERFECTA.- (Presumint) Jo, encara que parega una granera amb falda, ho sóc.

ESPERANZA.- Si, però hauria de ser més jove.

PERFECTA.- Més jove?. Si jo soles tinc setanta-cinc anys i ma mare arribà als cent tres. Mira lo que em queda.

CARIDAD.- Tinga en compte que és per a eixir a una esquadra en festes.

PERFECTA.- Heu trobat la dona adequada.

FE.- No em negarà que un poquet pasaeta si que està.

PERFECTA.-Eh!...para el carro que de més vells, grossos i lletjos he vist en les esquadres d'hòmens. Aixína que això a mi no em preocupa.

ESPERANZA.- Té tota la raó, però nosaltres havíem pensat en la seua filla.

PERFECTA.-.Còm la meua filla?. Esteu boges?. Ella no pot eixir a festes.

CARIDAD.- Per què?

PERFECTA.- (Mirant al seu voltant per si les observa algú i en un tó de veu més baix). Perquè ells, (assenyala cap a la porta) són uns morts de fam. Molta aparença, però res de res. A voltes he hagut de donar diners al meu gendre per a poder pagar la "fulla". Còm pagarien dos?. I el trage? Còm es paga ella un trage si el del meu gendre té més pegats que el baló de Bonifacio, està ja per a jubilar però no pot canviar-ho perquè no té ni una miserable "perra".

FE.- Puix jo creia que estava ben aposentat.

PERFECTA.- Per a assentar-se, el que millor posa el cul en la cadira és ell, però en la vida és un desgraciat com qualsevol altre.

ESPERANZA.- (Indecisa, i dirigint-se a les seues germanes). Què fem?.

CARIDAD.- Si no tenim una altra no mos queda més remei que carregar amb ella.

FE.- (Dirigint-se a Donya Perfecta).- Sap muntar a cavall?

PERFECTA.- De fadrina muntava a Leonarda, la burra que teníem en el Màs on em vaig criar. Només em va tirar una vegada, a pesar de tindre una mala llet impressionant.

ESPERANZA.- I després?, ja de casada.

PERFECTA.- De casada només he muntat al meu Evaristo, i no és per presumir, però em deia que ho feia molt bé.

CARIDAD.- Però ara es tracta d'un cavall....

PERFECTA.- Entre el meu Evaristo i un cavall no hi ha cap diferència.

FE.- (Alçant els muscles i dirigint-se a les seues germanes). Si ella està decidida, no hi ha res mes que parlar. Al cap i a la fi ens soluciona el problema, que és del que es tracta.

ESPERANZA.- Ben maquillada no la reconeixerà ni sa mare.

CARIDAD.- Sobretot ara que ja està morta.

(Entra Pepe amb gest de satisfacció)

PEPE.- Encara esteu ací?.

FE.- Volem donar-li una bona notícia.

PEPE.- (Tallant-la). Puix ja me la donaràs el dilluns en la filà. (Comença a espentar-les a totes per a traure-les de l'habitació, com un pastor dirigint el ramat cap a la cleda, encara que elles es resistixen tot el que poden) Ara que tinc el cos relaxat, voré si puc dormir els deu minuts que em queden.

PERFECTA.- Xiquetes, anem a la cuina, que això és feudo meu i d'allí no mos trau ningú. Vaig a preparar-vos un xocolate que vos xuplàreu fins les ungles dels dits, acompanyat per uns xurrets que comparé en la paraeta de baix i mentres parlarem de les nostres coses.

(Pepe finalment aconsegueix traure totes les dones de l'habitació, tanca la porta, fa un gest de peresa mentres es dirigix cap al llit.)

PEPE.-Açò em passa per no haver resat la meua oració de totes les nits abans de gitar-me.

En este llit em gite
set angels em trobe
tres als peus
quatre al capçal
la Verge Maria al costat
em diu: fill, dorm, reposa
no tingues por d'una mala cosa
si la mala cosa ve jo et despertaré
Ara ja estic tranquil.

(Es gita, apaga la llum i a continuació s'escolten forts ronquints)

Fi del moment

Moment quart

(S'encenen les llums de l'escenari es suposa ho ha fet Ana des d'una clavilla per a la llum situada al costat de la porta d'entrada a l'habitació i que és la mateixa que hem contemplat anteriorment. Ana porta en la mà una safata que conté un tassó amb xocolata i un plat amb alguns xurros. Interpreta mentres es dirigeix al tendur on deposita la safata)

ANA.- Anem Pepet ¡Alça el cul. Ja sé que no has dormit prou, (dirigint-se al públic) ni jo tampoc Però els xiulitets ja fa una hora que s'han acabat i supose que hauràs d'anar a la fila per a vestir al gloriéro.

PEPE.- (Rebolicant-se en el llit). El gloriéro? Estic tan fotut que no recorde ni qui és el gloriéro.

ANA.- Dóna igual. Siga qui siga hauràs de vestir-ho. Alça't de totes maneres que els xurros estan calentets i bons, com a tu t'agraden. Dins d'un ratet estaran per a tirar-los.

PEPE.- (S'alça del llit i amb els ulls semitancats i fent exercicis gimnàstics amb els braços s'acosta a la tauleta on l'espera Ana) (Al vore que soles hi ha un servici) No m'acompanyes?

ANA.- Ma mare i jo ja hem desdejuntat fa un ratet, no hem volgut despertar-te fins última hora.

PEPE.- (Besant-la) S'agraïx....cada vegada que diga: "Que nit la d'aquell dia" em referiré sempre a esta. (Comença a menjar un xurro) Xe que bo esta.... i és que tinc una doneta que no me la meresc.

ANA.- En això tens raó, però els xurros són cosa de la teua sogra, que tampoc te la mereixes, i que a pesar del fred que fa ha eixit al carrer per a comprar-te'ls. A mitja dotzena per barba eixim. Fins amb el teu amic Paco ha comptat; per a ell ha separat la porra, el primer de la rosca que té una unflor en el seu extrem, perquè diu que li fa falta, encara que jo crec que a tú tampoc et vindria malament.

PEPE. (Un poc fotut) No comencem a malvar un dia tan bonico que mos ha eixit on els pardals canten, els núvols s'alçen i esperem que no caiga un ruixat que trenque els vidres de l'estació, si és que encara queda algun, i mos fota les festes que hui comencen.

(Sona el timbre de la porta)

ANA.- (Alçant-se) Qui serà?

PEPE.- (Alçant els muscles i continuant menjant xurros) Ni idea. Crec que no queda ja ningú per passar per casa. De fet ja ho han fet fins els lladres.

ANA.- Acaba l'esmorzar mentres vaig a obrir. (Fa mutis per la porta)

PEPE.- (Alçant-se de la cadira i dirigint-se al públic) Si no fóra per la satisfacció que se te queda al vore el teu deure complit, no valdria la pena ser el primer Tró d'una fila tan veterana com són els Miqueros. És el carrec mes ingrát de la fila, ho reconec. Molta obligació i poca devoció. En resum: treballar mentres els altres disfruten. Si vols quedar bé amb uns, a vegades has de quedar malament amb altres. I damunt les dones, abans soles era una però ara ja són una dotzena i ja estan demanant-me un pixaor només per a elles i lo pitjor és que no hi ha res pressupostat per a l'obra. Quan

siguen un centenar segur que mos trauen a tots a puntellons de la filà.

(Entra Ana acompanyada de dos hòmens)

PEPE.-Melciorj....Gasparj Què feu ací tan matí?

MELCIOR.- Bon dia Pepe.... per dir algo. Tenim un problema i dels grossos.

ANA.- (Iniciant el mutis) Bó, vos deixe que jo també he de solucionar els meus. Voleu que vos prepare alguna cosa?.

GASPAR.- Gràcies Ana, estem arreglats almenys fins al migdia.

PEPE.- (Preocupat) Què passa?

GASPAR.- Que el gloriero ha desaparegut.

MELCIOR.- Este matí hem anat a despertar-lo a sa casa, com vam quedar ahir, i no estava.

PEPE.- Què ha dit la seua dona?

GASPAR.- Només ens ha dit que no estava i que a més no volia ni vore'l.

MELCIOR.- Li hem dit que nosaltres aniríem a buscar-lo, però que mos donara el trage per a poder vestir-lo en la fila.

GASPAR.- Ens ha contestat algo paregut a: "Qui la parit que'l mantinga" i que si no eixia a festes que's fota que ella aixína es quedava més contenta.

PEPE.- No l'heu insistit?

MELCIOR.- Clar..fins que mos ha tirat una pualá d'aigua i no sas el gustet que mos ha donat.

PEPE.- Si voleu canviar-se...

GASPAR.-No. Encara sort que no mos ha pegat de plé...unicament de raspalló.

MELCIOR.- Però l'aigua estava mesclada amb lleixiu. Baltasar, que vènia amb nosaltres i com saps té el rostre un poc moreno, de l'esquitada li han eixit taques blanques en tota la cara.

PEPE.- (Preocupat) On està Baltasar ara?.

GASPAR.- Recorrent tots els bancs dels carrers que hi ha al voltant de la moguda, ja saps: Oliver, Santa Rosa.... per si el gloriero está dormint en algun d'ells.

MELCIOR.- Gaspar i jo hem recorregut tots els bars del centre buscant-lo i hem aprofitat per a dutxar-se per dins i així compensar la "banyà" de fora..... I res, no l'hem trobat per cap part.

PEPE.- Tenim que mobilitzar a tots els membres de la filá per a què isquen a buscar-lo. A vore

com em presente, dins d'un ratet, davant de Morales per a dir-li que els Miqueros no troben al gloriero.

GASPAR.- Com anem a convocar-los, si han d'estar escampats per ahí.?

PEPE.- Enviant un SMS pel mòbil. Com creus que es convoca la gent hui en dia?

GASPAR.- Ahj. No sé els altres que faran, jo ho tinc apagat per a què la meua dona no estiga emprenyant-me tota la nit.

MELCIOR.- Encara que el trobem ens quedarem igual, la seua dona no vol donar-nos el seu trage.

PEPE.- Qui és la seua dona?.

GASPAR.- Xe, home. Paquita « la Roja »....que no et recordes? Eixa que té.....(Es porta les mans al pit col·locant-les en forma de sosten)

PEPE.- No caic...

GASPAR.- Redeu Pepe...Amb els “agarraos” que et vas pegar amb ella en la filà, l'any passat després del menjar del dia de Sant Jordi, que encara m'estranya que Anita no et traguera els ulls. I que ara em digues que no et recordes d'ella. Eixes coses no s'obliden, Pepe.

MELCIOR.- Xi; , la dóna de Paco. No et recordes qui fa el gloriero enguany?.

PEPE.- (Completament desorientat) Hui no tinc el cap en el seu lloc. Uno és el Primer Tró, però no tinc l'obligació de saber-ho tot de memòria....

GASPAR.- Xi Paquito;.... el teu amic.

PEPE.- (Il·luminant-se-li la cara) El secretari.....?

MELCIOR.- (Com si haguera contestat la pregunta del milió) El mateix;

PEPE.- (Rient-se) Haver començat per ací. Si a eixe el tinc adormint ací al costat.

GASPAR.- (Amb gest d'alleugeriment). Llavors...està tot solucionat?

MELCIOR.- Falta el detall del trage....

PEPE.- Li deixem un dels nostres, i ja està.

(Pepe i Melcior, miren a Gaspar)

GASPAR.- (Demarcant-se) El meu encara no l'he tret de la tintoreria.

(Pepe i Gaspar, miren a Melcior)

MELCIOR.- A mi no em mireu que si vaig a casa ara, la meua dona no sols no em dóna el trage, sinó que damunt no em deixa eixir a mí després.

(Melcior i Gaspar, miren a Pepe)

PEPE.- (Resignat) A la meua dona açò li assentarà com un puntelló en cert lloc, però tot siga per Alcoi i per Sant Jordi.

MELCIOR I GASPAR.- (A l'uníson). No et preocupes que eixos puntellons, per raons òbvies, elles les suporten millor que nosaltres.

PEPE.- (Dirigint-se cap a la porta) Ana...Anita....Cariño meu....Vols vindre un moment?

ANA.- (Entrant en la sala. Pepe ja s'ha reunit de nou amb els seus amics) Per la forma com m'has cridat no espere res bo. Tù diràs.....

PEPE.- (Amb veu ofegada). El meu trage de miquero..... On està?

ANA.- (Que el veu vindre) En l'armari, per descomptat, dins d'una bossa de plàstic i esperant que arribe el dia quinze d'abril per a traure-ho perquè s'airege i li se'n vaja l'oloreta de "pacholi" i d'eixa forma el dia vint-i-dos el meu maridet puga eixir com una patena de sa casa i puga complir les seues obligacions festeres amb Alcoi i amb Sant Jordi.

MELCIOR.- Això és una dona!...i no la meua. Així haurien de ser totes les dones alcoianes.

GASPAR.- (A Melcior) Calla....que açò encara no ha acabat.

PEPE.- (Apegant-li una mirada de reprovació al seu amic i amb un poc de por es dirigix a la seua dona) I si el traguérem ara....Que passaria?

ANA.- Que s'ompliria la casa d'una forta olor a "pacholi" i mos empudegaria a tots i si algú intenta posar-se'l i no mor en l'intent, hauria de netejar-lo de nou per a què el meu maridet no isquera el dia vint-i-dos fet una merda de casa. Perque la teua volguda dona no pensa netejar-lo una altra vegada fins que passen festes. Capichi? (En italià)

(Pepe, Melcior i Gaspar es queden mirant-se, alcen els muscles com a senyal que no hi ha més remei i Pepe es dirigix a la seua dona)

PEPE.- (Amb gest compungit i dirigint-se a la seua dona) Carinyo....Crec que no hi ha més remei.

ANA.- (Anant-se) A les seues ordenes....

PEPE.- (A Melcior i Gaspar) Aneu al quarto que hi ha al fons a la dreta i tragau al Paquito que ha d'estar dormint la "mona" allí. Després el fiqueu en el bany que està al costat i li doneu una dutxa freda per a espavilar-lo. (Quan Melcior i Gaspar es disposen a eixir per a complir el seu mandat els interromp.) Abans d'entrar en el bany crideu a la porta que la meua sogra té la costum de cagar

sense passar el forrellat i vos pot donar un esglai.

Melcior.- (Somrient)...O nosaltres a ella.

PEPE.- Ho dubte....

(Melcior i Gaspar finalment fan mutis per la porta, mentres Pepe es dirigeix a la finestra de l'habitació per a obrir-la mentres interpreta.)

PEPE.- Obriré la finestra perquè açò deu oldre a tigre i com els de la fila s'assabenten que ací anem a vestir al gloriero fins a les panderoles hauran d'eixir un ratet al carrer per a què podam cabre tots. (Obri la finestra) Redeu...que dia més bonico a eixit..... hui donarà goig la glòria.

(Es queda contemplant Alcoi des de la finestra, mentres entra en l'habitació un xic jove, amb aspecte de guia, acompanyat d'una parella d'estrangers que aparenten ser turistes anglesos.)

GUIA.- (Mirant el sostre i amb veu professional) Como verán ustedes, esta sala es una soberbia muestra del pintoresquismo eclético.....

ANGLESA.-. Oh¡. Mucho bueno...

ANGLES.- Colossal Esto ser colossal. (Es posa hi ha fer fotos de tots els racons de l'habitació).

PEPE.- (Tornant-se al vore's sorprés per les veus dels intrusos) Es pot saber que fan vostés ací i qui els ha donat ciri en este enterrament.

ANGLES.- (Interrompint de moment les fotos i mirant en tots els llocs.) Mi no ver ningun muerto.

ANGLESA.- (Assenyalant el pijama que encara vist Pepe) Ser tipical traje de noche hispanis.

PEPE.- (Sense fer-li molt de cas a un i a l'altra). Si, ser tipical trage de nit hispanis. (Tornant-se cap al guia) Tú que pareixes tindre mes trellat. pots dir-me que feu ací.?

GUIA.- Perdone que no m'haja presentat abans....sóc un guia de l'associació del turisme per Alcoy. Este matí, en la paraeta dels xurros, hem conegut a una venerable anciana, molt simpàtica ella per cert, que ens ha convidat a menjar xurros en sa casa i quan hem acabat ens ha permés contemplar la seua bella vivenda.

ANA.- (Entrant en eixos instants en l'habitació i arrossegant un maniquí vestit amb el trage de Miquero). (Dirigint-se a Pepe) Pots dir-me qui són estos senyors?

PEPE.- Millor li ho preguntes a ta mare, que jo, per una vegada, no tinc cap culpa.

ANGLESA.- (Ajudant a Ana a deixar el maniquí en el seu lloc i tocant tots els detalls del trage) Oh ¡ Ser traje de togeador?.

PEPE.- (Apartant les mans de l'anglesa del trage) Lleva... no em palpes el trage que està net.

ANGLESA.- I el toguero?. Donde estar el toguero?

(En eixos moments se sent un alarit de dolor)

PEPE.- Ací el té, segurament li han dit que toreja esta vesprada.

ANA.- (Espantada). Què és això?

PEPE.- Que Melcior i Gaspar estan dutxant a Paquito.

ANA.- Però..... Eixe alarit?

PEPE.- I jo que sé... Pot ser perquè l'aigua estiga molt freda, perquè l'aigua estiga molt calenta o perquè a l'ensabonar-li els cataplins (Pepe dirigix una mà a les seues parts com si s'ensabonara) s'han passat i han apretat massa....

ANA.- Que poc trellat tens, amb tú no es pot parlar.

(Entra en escena Baltasar amb la cara fosca i amb taques blanques, igual que un dàlmata però al contrari.)

BALTASAR.- Bon dia cavallers. (El angles al vore la seua cara comença a fer-li fotografies) Qui és este?

PEPE.- Bon dia Baltasar. Ja t'ho comptaré. Em jugue cent euros a què no has trobat a Paquito.

BALTASAR.- Tens raó, i mira que he escodrinyat en tots els llocs, però ara pujant les escales, he sentit un crit que juraria ha eixit de la seua gola. És el mateix que llança cada volta que perd una partida de cotos.

PEPE.- Ho has encertat, és ell, però no estava jugant una partida de cotos, si de cas de brisca perquè només són tres.... (Dirigint-se a la seua dona i en tó confidencial) No estarà ta mare també ajudant?. Perquè entones si podria ser de cotos.

ANA.- Si home... allí estarà ma mare tocant-li a Paquito això que vola.

PEPE.- (Alçant els muscles). Dona, no seria la primera volta esta nit.

ANA.- Pepej. Ja està bé.

PEPE.- (Canviant de terç i dirigint-se a Baltasar.) El crit ha degut ser quan l'han desinfectat amb salfumant.

BALTASAR.- Amb salfumant?

ANA.- Que bruto eres Pepe. (A Baltasar) No li faces cas que està de broma.

(Mentres: els dos anglesos i el guia, que no han intervingut en la conversació anterior, estan al voltant de la taula de braser mullant-se els xurros que quedaven amb el contingut d'una botella de café licor que portava el guia en la butxaca.)

PEPE.- (Veient el rogle, s'acosta cap a ells) Què esteu fent?

ANGLES.- (Amb un xurro en la mà mullat amb café licor) Esto estar... very good.

GUIA.- Com el xocolate s'ha acabat estem mullant els xurros amb café.

PEPE.- Però això és café licor...

BALTASAR.- (Acostan-se tambe)Serà per a no cremar-se...mira este. Què estas embarassat, que t'han entrat manies de moment?

(Entren en eixos moments Melcior i Gaspar, arrossegant a Paquito vestit únicament amb roba interior. Pareixen guardians portant a la seua cel·la a un reu després d'una sessió de tortura.)

ANGLESA.- El toguero...ya está aquí el toguero.

PEPE.- (Resignat). No és el torero...es el gloriero.

MELCIOR.- Música. Volem música.

(Pepe va cap a un tocadiscos que hi ha damunt d'un moble i comença a sonar "Paquito el xocolater")

PEPE.- (Apretant a la gent) El gloriero...Cal vestir al gloriero...Segur que arribem tart

(Pepe, Melcior i Gaspar s'afanen vestin a Paquito amb el trage de Miquero que porta el maniquí.. Baltasar balla amb l'anglesa. S'incorporen les xiques a escena. Fe, balla amb el guia, i Esperanza i Caridad ho fan juntes.)

ANGLES.- (Traient a ballar a Ana) Hasta ahora creer que ser el Té lo mejor para mojar xurros pero ahora creer que café licor ser mejor.

(La festa pot durar el temps necessari per a vestir al gloriero. Quan ho aconseguisquen, Pepe donarà un toc d'atenció i la música es detindrà.)

PEPE.- (Alçant els braços) El gloriero dels Miqueros està vestit....!Viva el gloriero!;

TOTS.- Viva!!!

ANGLES.- Viva el toguero.

ANGLESA.- Al toguero le falta la capote.

PEPE.- Tenen raó els guiris. La manta...On esta la manta?

(Melcior agafa la manta i se la col·loca en el muscle de Paquito.)

ANGLESA.- Ahora si ser toguero completo.

PEPE.—Molt bé. Anem tots a la plaça que només falten deu minuts perquè la glòria comence i arribarem tart.

PERFECTA.- (Entrant en l'habitació amb una tassa en la mà i remouent el seu contingut amb una cullera). Espereu un moment que li porte a Paquito una til·la, per als nervis, mezclaeta amb un poquet de herbero de Mariola per a animar-lo i....

ANA.- Iaia, ja esta bé de parlar, done-li la ditxosa taceta per a que se la prenga i anem-nos, que se'ns fa tardisim.

(Amb la precipitació Donya Perfecta dóna un entropessada i el contingut de la tassa taca completament el trage del gloriero.)

ANGLESA.- El vino se ha caido...Alegria¡. Alegria¡.

PEPE.- (Tornant-se pàl·lid). La mare que va, ara si que l'hem cagat.

GASPAR.- Tranquils...Que no s'estenga el pànic, que en esta vida tot té solució.

MELCIOR.- Ja ens ha eixit la part optimista de la filá.

BALTASAR.- En estos moments deu estar a punt de començar la Glòria.

GASPAR.- Sense els Miqueros....Impossible¡.

FE.- Si manaren les dones, estes coses no passarien.

MELCIOR.- Puix la que la cagat ha sigut Donya Perfecta.

ANA.- Amb ma mare no et fiques, ella només volia col·laborar.

GASPAR.- Poseu la manta davant de la taca i problema resolt.

PEPE.- Si la manta també esta tacada.

GASPAR.-Puix dobleguem la manta al revés.

PEPE.- (Seguint les instruccions de Gaspar) Tu ho arregles tot de seguida

ESPERANZA.- Poseu el Xocolater una altra vegada que lo que falta ací és alegria.

PEPE.- D'esta el Morales em despatxa de la festa i no em deixa ser Primer Tró mai més. M'han passat coses roïnes esta nit, però esta ha sigut la pitjor. (Clamant al cel) Senyor. Em pot passar algo pitjor?

PEPITO.- (Entrant precipitadament en l'habitació i amb el rostre congestionat) Foc¡.Foc¡. La casa esta cremant-se. Que es salve qui puga.

(Tots ixen precipitadament i en tropell de l'habitació, mentres lentament baixa el teló.)

Fi del moment

EPILOGUE

(Mateixa habitació de sempre, Ana obri la llum des de l'interruptor que hi ha a l'esquerra de la porta d'entrada a la sala. Pepe esta profundament dormit en el llit)

ANA.- Carinyoj. Vinga. Alça't que ja és hora. Va a fer-se-te tart. (Obri la finestra del balcó de bat a bat) Fa un dia magnífic. El millor que podries somiar. (S'acosta fins al llit i comença a acariciar a Pepe suaument) Bonico de sucre. Vinga....alça't. (Pepe s'arrupix mes i es dóna la volta en el llit donant l'esquena a Ana) (Esta dirigint-se al públic) Per a despertar a este cal emprar el mètode que utilitzava sa mare. Sinó, no hi ha res que fer. (Agafa a Pepe amb una mà pels muscles i amb l'altra pel maluc i el sacsa vigorosament mentres actua). Recollons; Pep..... Alça't d'una punyetera vegada que arribaràs tart al treball.

PEPE.- (Donant un bot en el llit, com si es despertara d'un malson) Foc;. Foc;. Salve's qui puga.

ANA.- (Sorpresa) Foc. On?.

PEPE.- En la cuina....

ANA.- Deixa't estar. Vinc d'allí i ni el butà estava encés. D'on t'has tret això.?

PEPE.- Pepito m'ho acaba de dir. Pregunta-li a ell.

ANA.- Pepito esta precisament en la cuina, amb la boca plena de xurros i no crec que puga dir res sinó vol ofegar-se.

PEPE.- (Olorant l'ambient i ja més tranquil) Per descomptat no ol a res.

ANA.- Això és un malson que hauràs tingut. No has parat de moure't en tota la nit i no m'has deixat dormir res. A les sis del matí he hagut d'alçar-me.

PEPE.- A quin hora ens vaem gitar anit.?

ANA.- (Estranyada).- Tú a les deu. Què no t'han recordes?. I jo quan vaig acabar d'ascurar, serien aproximadament les onze. Massa tard, tenint en compte lo que mos espera hui.

PEPE.- (Encara mes estranyat) Si a eixes hores estava jo en la filà....

ANA.- En la filà ? (Seguint-li la corrent) Ja em diràs que feies tu allí a eixes hores.

PEPE.- Dona.... Teníem ansaio.

ANA.- Ansaio ahir.? Com anaveu a tindre ansaio un Dissabte Sant?. La Setmana Santa ja no és la d'abans, però crec que encara no hem arribat fins ací.

PEPE.- Llavors anit no vaig eixir jo.

ANA.- T'ho assegure.

PEPE.- I Paquito.... S'ha alçat ja?

ANA.- (Estranyada). Jo que sé. Ni que visquera ací.

PEPE.- No, però com ahir es va gitar ací amb ta mare.

ANA.- (Indignada i ja un poc mosca amb el seu marit) Pepe. Què et passa?. Açò no pot ser. Hauràs de deixar-te la beguda del tot. Ahir ens vaem fer unicament una misteleta en acabar de sopar....i mira com estas hui.

PEPE.- Llavors....No es va gitar amb ta mare?

ANA.- I dóna-li.....Ni amb ma mare ni amb mi. Simplement no ha dormit ací.

PEPE.—Vol dir això que també ho he somiat?.

ANA.- Carinyo. Jo no se lo que has somiat esta nit, però a banda de no deixar-me dormir en tota la nit, este matí t'has alçat molt raro, raro, raro...(Imitant al pare del Julio Iglesias)

PEPE.- Encara sort. Llavors tampoc han entrat els lladres.

ANA.- No carinyo. Si l'única cosa que val algo en esta casa, que eres tú, continúa ací; no m'imagina que una altra cosa voldrien emportar-se.

(Entra en eixos moments Donya Perfecta, portant una safata amb un tassó de xocolate i un plat amb xurros.)

PERFECTA.- (Mentres deixa la safata damunt de la taula de braser). Mira que desdejuni li porte al meu gendre predilecte.

PEPE.- (Alçant-se del llit) Ja m'ha fotut. Com no té un altre.

ANA.- (Amb un poc de rintintín.) Vols desdejunar-te? O has somiat que ja ho has fet.

PEPE.- El cap em diu que sí ho he fet, però la panxa em diu que no. Aixina és que....A l'ataç. (Acostant-se a la tauleta i dirigint-se a Donya Perfecta) Com ha passat la nit la meua volguda sogra?

PERFECTA.- He dormit com un tronc. Curiosament he somiat amb el teu amic Paquito.

PEPE.- (Alegrant-se-li la cara i tornant-se cap a on esta Ana, que en eixos moments està arreglant el llit) Veus com tinc raó?.

ANA.- (Sense molestar-se a mirar-lo i sense fer-li massa cas.) Això no vol dir res.

PEPE.- (Insistent-li a la seua sogra). Vosté sap que característiques té,un xoriço de Teruel.?

PERFECTA.-A mi no em vingues amb eixes coses que una servidora ja és gata vella en estos assumptes. Puix clar que ho se. Que les quatre primeres rodanxes no tenen pell...(Pausa i en to

despreciatiu) Però eixe per descomptat no és el teu cas.

PEPE.- (Sorpès que la seua sogra este assabentada de les seues intimitats, gesticula amb les mans i es dirigeix a la seua dona) Escolta... No aniras por aci comptant-li a ta mare tots els detalls...

ANA.- (Un poc farta) Pepe.... si fins als gatets i gossets del barri saben que estas per a operar de fimosi i no ho fas perquè tens por. De que t'estranyes?

PEPE.- (Malhumorat s'assenta en la cadira i el primer xurro que agafa en la "porra", el primer de la rosca que té una protuberància en un dels seus extrems. El agafa per l'extrem prim i l'alça. Dirigint-se a la seua sogra.) I açò....?

PERFECTA.- (Amb un somriure en els llavis) És la porra....per si se t'apega algo.

(Pepe furiós intenta alçar-se mentres Donya Perfecta ix corrent de l'habitació i s'encreua amb Pepito que entra en eixos moments)

PEPITO.- Què li heu fet a la iaia....?

PEPE.- De moment res, però quan l'agafe.....(Dirigint-se al seu fill) A quin hora vas tornar ahir.?

PEPITO.- (Buscant la complicitat de sa mare amb la mirada) A les deu i cinc. Acabaves de gitar-te quan vaig arribar.

PEPE.- Qué casualitat. Però aixína i tot molt tart.....ja t'he dit que a les deu a casa.

PEPITO.- Pare.... que tinc vint-i-un anys.

PEPE.- A eixa edat ja estava a punt de casar-me amb ta mare i anar-me'n de casa dels teus iaies. Però tu, per les traces i amb un poc de sort, no penses anar-te'n de casa fins a complir els quaranta; per a mi encara eres un xiquet.

PEPITO.- (Amb un fil de veu) És que hui pensava demanar-te permís per a vindre a les dotze.

PEPE.- (Donant-li un atac de rialla) Fins a les dotze? Tù estas boig. (Pensant) Per ser el dia que es, pots vindre a les onze i si no estas d'acord.....ja saps.(Fa un gest assenyalant amb la mà el carrer)

PEPITO.- (Satisfet) Gràcies papa. (Pega una besada a son pare i un altra a sa mare, que ja es troba junt amb ells des que ha acabat de fer el llit i fa mutis).

ANA.- No creus que estas portant-te un poc dur amb el xiquet?

PEPE.- Dur?. Tin en compte que és l'única manera de traure-se'l de damunt. Si no pot, li munte un piset com si fóra la meua querida. No vull que em passe com al Senyor Remigio, que amb cinquanta-cinc anys encara té la criatura a casa.

(Sona un pasdoble en el carrer)

ANA.- (Mirant el rellotge). Mare de déu. Mira que hora és. S'ha fet tardíssim, deuen ser els de la teua filà que vénen a vestir-te.

PEPE.- A vestir-me?

ANA.- Clar;...Si eres el gloriéro.

PEPE.- (Sorrés) Jo el gloriéro?. No sóc el Primer Tró?

ANA.- (Emportant-se les mans al cap).- Mare meua com està el pati. Açò veig que no ho curen ni els megés. (La música se sent cada volta més pròxima) Vaig a dir-li a ma mare que et prepare un café ben carregat per a vore si espaviles. (Donant voltes a l'habitació com si no sabera a on acudir). I a obrir la porta, perquè eixos ja deuen estar pujant les escales. (Fa mutis)

PEPE.- (Parlant per a si mateix, mentres es lleva el pijama i es queda en roba interior) Adelantem un poc, que si finalment resulta que no sóc el Primer Tró i si que sóc el gloriéro, per una volta que el faig no vull arribar tart.

(S'aguaiten en eixos moments a la porta Fe, Esperanza i Caridad, que al vore a Pepe mig en conill, peguen un crit i desapareixen.)

PAQUITO.- (Entrant) Encara estas en calçotets?

PEPE.- Què volies que estiguera en pilota picada?

PAQUITO.- No, però mig vestit....

PEPE.- Si m'acabe d'assabentar fa un ratet que el gloriéro sóc jo. Fixa't, que creia que eres tú..

PAQUITO.- Com vaig a ser jo si sóc el Primer Tró. Soles em faltaria això.

PEPE.- Tù el Primer Tró?

PAQUITO.- Mare de Déu, com està el pati....Pepito. I això que ahir no vaig permetre que organitzares l'ansaio que tenies programat en la filà. Perquè si no....

(Entren en escena Melcior, Gaspar i Baltasar i ràpidament comencen a ajudar a vestir Pepe.)

MELCIOR.- Que esglai li has donat a les xiques, creien que estaves vestit i t'han trobat quasi en pilotes.

PEPE.- Les que han cridat abans eren elles?. No m'ha donat temps ni a vore-les. A més no ha sigut per a tant, estava mig vestit. Si arribe a estar en pilota picada el crit haguera sigut més fort.

(Entren Fe, Esperanza i Caridad)

FE.- Es pot....

PEPE.- (Que esta d'esquena a la porta i no les veu). Entreu xiquetes....la puerta no esta cerrada con llave (En castellá)

ESPERANZA.- És que tenim il·lusió de vore vestir a un gloriéro.

PEPE.- Puix aprofiteu-se ara, que açò no es veu tots els dies.

CARIDAD.- Podem ajudar en algo?

PEPE.- Jo preferiria que em vestíreu vosaltres i no els quatre maromos estos, però crec que no vos deixaran. (Dirigint-se a Paquito) La bragueta ja la tinc cordá?

PAQUITO.- Puix clar...

PEPE.- Que llàstima.

(Les xiques donen la volta i se situen, lateralment, de cara a Pepe. Este, quan les veu, en veu baixa es dirigeix a Paco)

PEPE.- Cuidado Paco que estes són perilloses. Volen infiltrar-se de mala manera en la filà.

PAQUITO.- (Mirant-les amb cara d'estupor) Quines eixes?.... No hi ha cas. Són les nóvies de Melcior, Gaspar i Baltasar i ni tan sols pertànyen a la filà.

PEPE.- Mare mea.... Ara resulta que tot lo que he somiat no és res veritat.

PAQUITO.- Tens raó. Una volta vaig somiar que em tocava la loteria, i quan vaig despertar..... Encara estic esperant.

(Entren en eixos moments els turistes anglesos)

PEPE.- (Il·lusionat) Algo en veritat, ja estan ací els anglesos.

PAQUITO.- (Tornant-se per a vore qui ha entrat) Anglesos?.. Si eixos són Marta i Gregori, de Gandia i veïns meus de l'apartament que tinc a Bellreguard. Els he invitat per a festes. Però.... recollons; el dia de la glòria i ja estan ací. Espere que demà es vagen i tornen el vint-i-u, perquè sinó mèsготen el pressupost que tinc per a festes.

ANA.- (Entrant).- (Com els paiasos de la tele) Com està el gloriéro?

TOTS.- (A l'uníson). Biennnnnn.....

PAQUITO.- A punt de caramelo. (Donen els últims tocs)

ANA.- Ara perquè hi ha molta gent, però esta nit me'l menge....al caramelo per descomptat.

(Tots aplaudixen i victoregen al gloriéro)

PERFECTA.- (Entrant amb la tassa de café en la mà) A vore el meu gendre.... (Tots li obrin corredor) Esta mes guapo que el dia que es va casar.....que ja és dir.

(Quan Donya Perfecta s'acosta amb la tassa, dóna un entropessada i es precipita sobre Pepe, que àgilment i com si sabera el que ocorreria, fa un salt cap arrere evitant el contingut de la tassa i que el trage quede tacat)

PEPE.- (Comprovant que el trage esta immaculat i dirigint-se al public) A voltes haver-ho somiat abans té les seues avantatges. (Dirigint-se als altres) Anem a la plaça, que no vull que se'ns faça tart i sobre tot abans que a algú se li ocorrega cremar la casa.

PEPITO.- (Entrant precipitadament en l'habitació i amb el rostre completament congestionat) Foc;....!Foc.... La casa esta cremant-se. Que es salve qui puga

PEPE.- Tots fora. El gloriero i les dones primer.....

(Tots ixen en tropell i l'únic que queda en el centre de l'escena és Pepito, que mira amb estupor l'efecte que han produït les seues paraules. Mira al public i els comunica)

PEPITO.- Si soles era una broma....

(Cau el teló i fi del sainet)

